

בדהרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

פרטי דיני ברכת האילנות

ומתוך 'שערי יצחק' פרשת ויקהל ויקהל פקודי שנת ה'תשע"ע למרן הגר"י רצאבי שליט"א

יש אנשים שמברכים ברכת האילנות כבר מר"ח ניסן. יש אנשים שמחכים לחול המועד פסח כי אולי יש להם אז יותר פנאי, או שיש אפשרות או לעשות יותר ברב עם, ולמעשה יותר מהודר לעשות ברב עם. אבותינו לא נהגו לעשות ברב עם. המנהג של ברב עם בא מהספרדים, וגם הם התחילו בכך רק בתקופות האחרונות. האשכנזים לא עשו ברב עם, וגם אצלנו לא עשו ברב עם. במקום אחד (בעיר רדאע) או שניים, ממש מקומות בודדים עשו כך בתקופה האחרונה כי למדו מספרים אחרים. ולא רק זה, ברוב המקומות, אם לא היו אילנות לא היו מברכים. זה בד"כ מה שהיה מקובל. אבל ללכת באופן מיוחד, לצאת למקום של גנות ופרדסים כמו שנהגו הספרדים, זה לא מדינא דגמרא. בלשון הגמרא כתוב היוצא ביומי ניסן, אין ענין מצד הדין ללכת לראות, אלא שאם יצאת וראית, תברך, אבל לא שיש ענין ללכת ולראות.

מאיידך, המקובלים גילו שיש בדבר הזה ענין גדול, ולכן עפ"י הקבלה התפשט אצל הספרדים בדורות האחרונים לעשות מזה פרסום גדול. לא מספיק הברכה שמוזכרת בגמרא, אמר רב יהודה מאי מברך, ברוך אתה עם שם ומלכות מלך העולם, שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות להתנאות בהם בני אדם. זה הנוסח שלנו, בריות טובות להתנאות בהם בני אדם. להתנאות פירושו, להגנות את בני אדם. אנחנו לא מזכירים אילנות טובות, אולי יש פה רמז כי האדם עץ השדה. אבל בעצם יש הבדל אם אתה אומר בריות או בריות. בברוך שאמר אנחנו אומרים ברוך המרחם על הבריות. בנשמת כל חי אנחנו אומרים, בתחילה אומרים אלוד' כל הבריות אדון התולדות, אח"כ אומרים ובריותיו ברחמים רבים. מסביר מהרי"ץ את ההבדל, בריות זה בני אדם, בריות זה כולל גם בהמות וחיות וגם עצים ואילנות וכל הבריאה. בריה זה כולל הכל, בריות מתייחס רק לבני אדם. יש פלפולים על הנושא, אבל זו התשובה לשאלה. לכן כשאנחנו אומרים וברא בו בריות טובות להתנאות בהם בני אדם, בריות כולל גם את העצים והאילנות.

המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

עו את אהרן וגו' זאת תורת העולה (ויקרא ו. ב)

מובא ב'מדרש הגדול': אמר ר' יוסי מפני מה מתחילין לתינוקות מפרשת כהנים אם כן יתחילו מפרשת בראשית, אלא אמר הקב"ה מה התינוקות טהורין אף הקרבנות טהורין, יבואו טהורין ויתעסקו בטהורין.

ד"א מפני מה מתחילין לתינוקות בקרבנות, כדי שידעו סדרי קרבנות וכל העבודות, כדי שתבוא גאולה בימיהן ויעלו ויקריבו כסדר, שאין גליות מתעסקין תחלה אלא בקרבנות, וכן הוא אומר 'והביאותים אל הר קדשי ושמתים בבית תפלתי עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי' (ישעיה נ. ז), ואומר אבוא ביתך בעולות (תהילים סו. יג), ואומר 'כה אמר ה' צבאות עוד ישמע במקום הזה קול ששון וגו' מביאים תודה בית ה' כי אשיב את שבות הארץ כבראשונה אמר ה' (ירמיה לג. ג-א), הא למדת שאין מתעסקין תחלה לא במצות שמטין ויובילות ולא בתרומות ומעשרות ולא בבניין ולא בקניין אלא בקרבנות תחלה. וכן את מוצא כשעלו בימי עזרא לא נתעסקו אלא בקרבנות תחלה, וכן הוא אומר 'ויקם ישוע בן יוצדק ואחיו הכהנים ויבנו את מזבח אלדי ישראל להעלות עליו עולות ככתוב בתורת משה איש האלדים ויכינו המזבח על מכונתו כי באימה עליהם מעמי הארצות ויעלו עליו עולות לה' עולות לבקר ולערב מיום אחד לחודש השביעי החלו לעלות עולות לה' והיכל ה' לא יסד' (עזרא ג. ב-א), לפיכך אין מתחילין אלא בהן. וכן את מוצא לא התחיל הכתוב בפרשה אלא בעולות התמידין תחלה ולבסוף שאר הקרבנות, מניין ממה שקרינו בענין צו את אהרן זאת תורת העולה, ע"כ.

ועל אף שאבותינו לא נהגו להתחיל הלימוד עם התשב"ר בקרבנות, אלא לומדים עמו מעניין הפרשה שבה עוסקים באותו שבוע כמובא באריכות ב'עניני יצחק' (י"ד סי' קס"א אות ז ד"ה כשמניין) למרן הגר"י רצאבי שליט"א. מ"מ לימוד רב יש לנו ממדרש זה.

אמר המדרש, 'יבואו טהורין ויתעסקו בטהורין, וביארו המפרשים (על מדרש רבה שגם העלה זאת) שהבל פיהן שלתשב"ר אין בו חטא, א"כ הן טהורין, והקרבנות צריכות להיעשות בטהרה, ע"כ יתעסקו הן עמו, ע"כ. מזה נלמד לתשב"ר כמה הן חשובים, וכמה טהרתן חשובה, ודבר זה יסייע להם להתעלות. שעל כן הן יתאמצו יותר לשמור על עצמם בנקיות, ושפיהם ידבר בלשון נקיה וכו'.

רווח נוסף בלימוד זה, שהילד תמה למה לומדים דבר שלכאורה אין בו היום שום ענין. ועל כן נצטרך להסביר לו שאנו מאמינים ובוטחים בהשי"ת שתבוא הגאולה וכו'. ועי"ז מחזירים בו אמונה מקטנות. נוסף לזה גם מסבירים לו שעתה שחרב בית המקדש, התפילות הן במקום הקרבנות שבתלו כמובא בגמרא (ברכות כה), ועי"ז חודרת בלבו ערכה של תפילה.

ואפשר, שגם זה בא ללמד לילד דעת לחיים, שבחיים נכשלים ולא תמיד עושים טוב שהרי 'אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא' (קהלת ב. ז), 'ושבע יפול צדיק וקם' (משלי כד. טו), שבשביל להיות צדיק חייב שתהיה נפילה ומבואר הוא בספרים ואכמ"ל. וזה לומד הילד בראשית לימודיו בחיים, שהרי הקרבנות באים לכפר על ישראל, וכן קרבן אשם וחטאת וכו' כידוע.

ומכיון שלא כל הילדים שווים ויש ביניהם שהינם בגדר 'תם' ויש בגדר 'אינו יודע לשאול', על כן המחנך וה"ה ההורה צריכים לעשות עצמם בגדר 'את פתח לו'. וכל מה ששופכים לקדירה כשהיא ריקה, לא ישפך החוצה, גם כי יזקין לא יסור ממנה (משלי כב. ו).

יבורך מפי עליון הזריו למצוות, ראשון נקרא וראשון הגיע ללא כל תמורה, ידידינו הנעלה האיש היקר והנעים ה"ה שלמה קרואני הי"ו. יהא רעוא שיתמלאו כל משאלות לבו לטובה, ויאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בגעמים גבריאות איתנה ונהורא מעליא, ויראה כל זרעו צדיקים וגרים ומורי הוראות לרבים

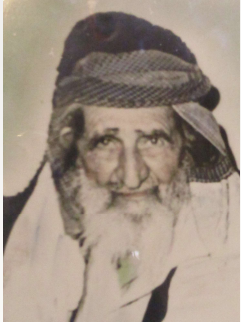
המשך מהעמוד הקודם למה לא אמרו במפורש אילנות טובים. אולי רצו לרמוז פה, ובעצם זה מה שהמקובלים אומרים, שעניין ברב עם הוא בגלל שיש נשמות מגולגלות שמשוטטות

פתרונות לשבת 'יקהל ופקודי'

אחודה חידה! 'ואת מנרת המאור ... ואת שמן המאור' (שמות לה. יד) מנורת המאור-מהר"א אבוהב, ומהר"א אלנקהא ועוד. שמן למאור-מהר"א מאיר ביימאיל, הגר"א רצאבי ועוד.
הזכרה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? טרם נפתרה!

נחלקו בה המסורות ובסתי' אינה שונה ואף מטעמים אותה בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

בגנות ובפרדסים, וע"י הברכה הזאת יש להם תיקון. כך כתוב בספרים עפ"י הזוהר הקדוש בפרשת בלק, הנשמות מהעולם העליון משוטטות בימי ניסן, וע"י הברכות הן זוכות לעילוי נשמותיהם ומתפללים על החיים. ובעצם זו טובה גם להם וגם לנו. ולכן אלו שנוהגים לצאת במיוחד ולברך, הם אומרים שיש ענין לצאת דוקא מחוץ לעיר, לשדה. ולמעשה מלשון הגמרא גם משמע כך, מאן דנפיק, אלא אם כן נגיד שבד"כ בתוך העיר לא היה מצוי עצים ולכן יצאו. בכל אופן לפי דבריהם צריך גם שיהיו כמה אילנות, וצריך להיות ברב עם שהשינה שורה, ועוד כמה עניינים, ומוסיפים תפילות מיוחדות לפני הברכה ואחרי הברכה, ולתת צדקה ומכוונים לעילוי נשמות ישראל. ויש שמגולגלים בעשבים ובעצים, ויש נשמות שמגולגלות גם באבנים, כמו שכתוב אצל נבל הכרמלי והי לאבן, התגלגל באבן. אלו דברים גבוהים. בכל אופן על פי הסוד יש בזה עניינים נפלאים.

אם כן, מי שיכול לעשות בברכת האילנות את אותם עניינים אלו, מה טוב ומה נעים. אבל מצד ההלכה מי שלא יכול, יכול לברך אפילו על עץ אחד שמביא פרי, אבל לפני שגדל הפרי. אילני דמלבלבי היינו שהאילן מלבלב, שרואים את הפריחה ואחרי הפריחה מתחיל להיות פרי קטן אבל עדיין הוא אינו לאכילה. לכן לכתחילה צריך לברך בזמן הפריחה.

כל זה דווקא בחדש ניסן. כיון שיש עצים שמקדימים, כמו השקדים שפורחים כבר מחדש שבט, אם אדם בירך בטעות ברכת האילנות בחדש שבט, זו לא בדיוק טעות. יש גרסאות הסוברים שלא דוקא בימי ניסן אלא אפשר גם בחדשים אחרים. אם בירך קודם, אפילו אם לא ידע או התבלבל, לא יברך שוב בחדש ניסן. בכל אופן לכתחילה הברכה היא רק בחדש ניסן, לא לפני ולא אחריו. מי ששכח ולא בירך כל חודש ניסן ואח"כ ראה בחדש אייר, יכול לברך רק בהרהור בלב, או שיברך בלי שם ומלכות ואת השם ומלכות, והיה ואלדינו, יגיד בלב. אבל גם אם אמר בפה, יש לו על מי לסמוך, כי יש דעות שאומרות שאפשר לברך, ומה שכתוב בימי ניסן זה לא דוקא. ובפרט אם זה לא בא"י. בא"י מתחיל עכשיו הקיץ לכן האילנות מתחילים ללבלב, אבל יש מקומות כמו בדרום אמריקה שזה הפוך, עכשיו מתחיל החורף. הקיץ אצלם מתחיל בתשרי. וזמן פריחת האילנות אצלם הוא בתשרי. לכן אם אדם נמצא פה ונוסע לשם, לא צריך לברך פעמיים. מברכים רק פעם אחת בשנה. וכפי שאמרנו, זה רק על פריחה, ודוקא על אילן פרי. לא אילן סרק אלא אילן שמביא פירות. ו"א שאפילו שהפריח נפל והתחיל לצאת הפרי, כל זמן שהפרי עוד לא ראו לאכילה, בדיעבד אפשר לברך. בכל אופן, ודאי שלא מספיק שהעצים יביאו עליהם ירוקים ומתחיל האילן לפרוח, אלא צריך שתהיה כבר הפריחה של הפרי. זהו השבח לקב"ה, שעשה פירות ודברים שמשמחים ונהנים מהם בני אדם. לכן קבעו לזה ברכה מיוחדת.

פירות המורכבים באיסור, לא מברכים עליהם. אבל מי שבירך, לא בירך ברכה לבטלה. אפילו אם בירך על עץ שהוא ערלה. כמובן שלכתחילה לא לברך. לכתחילה לברך על עץ שאינו מורכב, או מורכב בהרכבה מותרת, כמו למשל הרכבה של פירות הדר אחד עם השני, שזו משפחה אחת. אבל אם זו הרכבה אסורה, לא יברך. אלא א"כ זה התולדה שלה, כלומר לא העץ בעצמו. אבל אם זה העץ בעצמו שהורכב באיסור, לא לברך עליו. וכן ערלה. לגבי שמיטה יש מחלוקת, אבל בפשטות מותר.

האם לברך ברב עם עדיף מזריזים מקדימים למצוות, זה ויכוח גדול באחרונים. יש בזה מחלוקת בין הגר"א לחיד"א. זה לא רק פה אלא בכל השאלות מעין אלה. למשל בברית מילה, אם אדם עושה בבוקר מוקדם את הברית מילה הרי אין ציבור גדול, אבל יש זריזין מקדימין למצוות. יש כאלו האומרים שיחכה כדי שיהיה ברב עם. וגם בנ"ד יהיה נפקא מינה, האם יברך ב"ח ניסן אפילו שיש לו רק כמה אנשים או אפי' ביחידות, או שיחכה לחול המועד כדי שיהיה ברב עם. שיטת הגר"א היא, שזריזין מקדימין למצוות.

צריכים לדעת, הגר"א כמעט כל מעשיו היו כדניא דתלמודא, לכן הרבה מנהגים של הגר"א הם כפי המנהג שלנו. יש ספר הגר"א וחכמי תימן, בו המחבר עשה השוואות בין כל המנהגים של הגר"א ובין כל המנהגים שלנו, וברוב הדברים יש התאמה, כי רוב הדברים הם לפי דינא דתלמודא. בהרבה דברים, הן בברכת ישיבה בסוכה כל פעם שנכנס, הן בהרבה עניינים של ליל הסדר. לדוגמא, הגר"א בירך על דבר שטיבולו במשקה, כמו שאנחנו מברכים על הטיבול הראשון של הכרפס בחרוסת. הוא נהג לברך על כל ישיבה בסוכה, למרות שאבותיו ואבות אבותיו לא נהגו. והחזון איש נהג והנהיג כך אחריו, כי בהרבה דברים החזון איש נהג כמו הגר"א. ברוך הוא וברוך שמו, לפי הגר"א אסור להגיד. הגר"א סובר שאסור לומר ברוך הוא וברוך שמו בברכות, כי זה נחשב הפסק בפועל. אנחנו לא נוהגים כמוהו לאסור את זה, אבל בפועל בדרך כלל לא נהגו לומר ברוך הוא וברוך שמו, רק יחידי סגולה. ענין ברוך הוא וברוך שמו אינו מדינא דגמרא. אבל הגר"א חידש שזה אסור. אנחנו רק אומרים שאין מקור, אבל להגיד שזה אסור זה ענין אחר. לכן מהרי"ץ הביא, ויחידי סגולה נוהגים. אנחנו עושים פשרה, כי אם נעשה זאת בתורת חובה להגיד ברוך הוא וברוך שמו באופן קבוע, כמו שיש קהילות שאומרים על כל ברכה ברוך הוא וברוך שמו - אמן, בהוב"ש - אמן, א"כ אדם כבר מתרגל לזה ונכנס לו לשגרה, ואז הוא כבר אומר את זה בלי כוונה. לכן, אם היה חובה להגיד את זה, אז אין ברירה חייבים, אבל כיון שזו לא חובה, לכן אני חושב שטוב להגיד רק בזמן שאדם מכין ברוך הוא וברוך שמו. אבל אם הוא יגיד על כל ברכה, ובכל רגע, בסוף הוא יאמר זאת בלי כוונה, בלי טעם ובלי רית. זה בבחינת טוב מעט בכונה מהרבה בלא כוונה. הכל לפי העניין.

מותר לברך ברכת האילנות בשבת. מי שיעצ לו לברך בשבת, אם כי עדיף לדחות את זה לחול, אבל אם הוא חושש שישכח, יכול לברך. גם בלילה, ודאי שאפשר לברך. רק מה שחשוב, שצריך לראות היטב. דהיינו, לא שמישהו אמר לו שיש שם פריחה והוא מברך, אלא צריך שיראה בעיניו. מי שהראייה שלו חלשה, לא יברך. רק אם יתקרב ויראה טוב וברור את הפריחה. במשקפיים זה בסדר, אפילו במשקפת, העיקר שיראה. שיהיה לו ברור שהוא רואה, אז הוא יכול לברך.

אין חובה שהעץ יהיה דוקא של יהודי, הוא יכול להיות אפילו של גוי. ואפילו של אנשים שאינם שומרי תו"מ, גם אפשר לברך. הברכה היא על העץ ואינה קשורה לבעלים שלו.

נשים פטורות מהברכה הזאת, מצד כל כבודה בת מלך פנימה. לא מתאים שילכו לחפש עצים. אלא א"כ מזדמן לה, עברה וראתה עץ, וזה לא פוגע בצניעות, אדרבה שתברך. אבל ללכת באופן מיוחד, ובפרט לעשות ברב עם באסיפה של נשים, ודאי שלא.

אדם שנסע ברכב וראה פרדס בצד הכביש, וראה את הפריחה באופן ברור, יכול לברך. אבל רק תוך כדי דבור מרגע שראה, אבל אם עבר תוכ"ד מהראייה לא יברך. לא חייב לברך בשעת הראייה בדיוק, אבל צריך שיהיה תוך כדי דבור מהראייה.

לז"שק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

וישחט (ויקרא ת, טו. יט. כג.)

שלוש פעמים כתיב בפרשה וישחט. הראשון בטעם רביע, והשני בטעם אנתח, והשלישי בטעם שלשלת. וסימניך ראשי תיבות ראש. רמו שהשחיטה אצל הראש. וצריך לדעת טעם למה אצל שחיטת הפר עשה רביע, ובעולה אנתח, ושלמים שלשלת.

ואפשר לומר בדרך הלצה קצת, לפי שהחטאת באה על החטא, והחטא בא מצד יצר הרע, הבא לאדם מיום הולדו, דכתיב לפתח חטאת רובץ. ותרגום רובץ בשאר מקומות, רביע. ולרמוז זה בא רביע אצל קרבן החטאת. ועוד, שאין הכהן שמח באכילתה, מפני שבשעת אכילתה זוכר החטא ודואג, וכאלו החטא רובץ לפניו. ואף על פי שחטאת זו אינה נאכלת, מכיון שהיא ראשית כל החטאות הנשרפות והנאכלות, בא הרמוז בה.

ובעולה שכולה כליל, ואין לכהן ממנה אכילת בשר, הוא מתאנח בעשייתה, כי מה יש לו שחר בעמלו, כי כל עמל האדם לפיחו. לכך עשה טעם אנתח בשחיטת העולה:

והשלמים שיש בהם שלום למזבח ולכהנים ולבעלים, עשה טעם שלשלת, לשון שילוש, לרמוז ששלשתן זוכין ונהנין מהן, אימורים למזבח, חזה ושוק לכהנים, ושאר הבשר נאכל לבעלים.

אי נמי, אפשר לומר בהקדים מה שכתב רבינו בחיי ז"ל, טעם המלואים הוא, כי הקריב חטאת לכפר על המזבח, כענין שנאמר ויקדשהו לכפר עליו. והעולה, לרצות על הכהנים. והשלמים, להודות לה' כי טוב עשה עמם בצוותו אותם לעשות לו משכן ובית תפארת, עד כאן. ורשב"ם בפרשת תצוה פירש על פסוק ונקדש בכבודי, על ידי ירידת אש מן השמים, עד כאן.

נמצא שעל ידי החטא נתקדש המזבח. ועל ידי שנתקדש בכך כל שבעת ימי המילואים, נתקדש אחרי כן ביום שמיני בירידת אש מן השמים. ואמרו רבותינו ז"ל שהיתה רבוצה כארי. ולכן בשחיטת החטאת שהיא תחילת המעשים, עשה רביע על תיבת וישחט, לרמוז שבסבת קרבן החטאת יתקדש גם כן אחרי כן באש רבוצה כארי.

והעולה שבאה לרצות, עשה אנתח. לפי שידוע שאין צריך רצוי אלא מי שאינו בתכלית השלמות לפני ה' יתברך, ואם כן הוא מתאנח ודואג על שאינו בתכלית השלמות. וכל שכן אם בא לו איזה מחשבה שאינה טובה, שצריך לקרבן עולה. ועוד, שאפילו הצדיק שזכה לתכלית השלמות, הוא רואה את עצמו כאלו חוטא לפני השם, וכל ימיו בתשובה. כמו שכתב הרב ערבי נחל על פסוק אביך הראשון חטא בי וכו', וכתבנו אותו במקום אחר. ולכן תמצא צדיק גמור עם האותיות, עולה אנתח עם הכולל, על ידי שכל ימיו באנחה ובתשובה, לפי דעתו שהוא חוטא, עולה למעלה רמה. ולכן באה בשחיטת העולה אנתח, לרמוז על זה.

ובשחיטת השלמים שהם מטילים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, עשה שלשלת, שעל ידי שיש שלום בין ישראל להשם יתברך, כשהם שלמים במעשיהם, משתלשל שפע קדושה מלמעלה ושוכן בתוכם, ומהם אל משכנו ובית תפארתו. ולכן תמצא שלשלת במספר קטן גימטריא שכונה. (חן טובי' למוהר"י בדיחי' זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

כל הפורש מן הצבור אינו רואה בנחמת הציבור

לעיתים קרובות היו פוקדות את תימן מגיפות, שהיו פוגעות קשה באוכלוסייה. לעיתים היו המגיפות גורמות לחורבנם של כפרים שלמים, או לירידה ניכרת במספר תושביהם.

בסביבת שנת ה'ת"ש פרצה מגיפה באזור העיירה רדאע והמחוזות הקרובים לה. יום אחד, במוצאי שבת, הלך אחד מיהודי כפר תאה, עוואץ' מנצור שמו, אל רב המקום וביקש ממנו שיגבה סכום של חמש בוקשה (סכום קטן) מכל ראש משפחה שבכפר. כשנשאל על מה ולמה כל זה? אמר: "כך צריך לעשות" ולא פירש. מיד נאסף הכסף מיהודי הכפר, מלבד שני אנשים שלא אבו לתת את חלקם.

למחרת, ביום ראשון, לקח עוואץ' מנצור פרה וכינס את כל ילדי תשב"ר. כשהפרה עמם, הקיפו עוואץ' מנצור והילדים את הכפר שלוש פעמים, כשהם קוראים: "תהא פרה זו כפרה על ישראל, תהא פרה זו כפרה על ישראל". הרב המתין במקום מסוים כשסבין השחיטה בידו, וכאשר הקבוצה הגיעה, שחט את הפרה, ואת בשרה חילקו לעניים.

ימים ספורים לאחר מכן, פרצה המגיפה בכפרי המוסלמים הקרובים לכפר תאה ומידי יום היו מוציאים כמה וכמה מתים. אולם כפר היהודים לא נפגע במגיפה, תהילה לאל, מלבד שני האנשים שלא רצו לתת את חלקם, שהלכו לעולמם כעבור זמן קצר, והיה הדבר לפלא גדול. (לבניכם ספרו' עמ' קע"ח)

לרפואת דוד בן יאיר

והודיה בת אוריאל אהרן

בתשכחע"י

מהליכות אבותינו

רב קהילה

מורגלא בפי אינשי למימר, 'כשהראש הטוב הכל טוב'. ואכן דבר זה נכון ואמיתי מאוד, כאשר המנהיג חכם ומכלכל צעדיו בחכמה, ומתי שצריך מעלים עיני ומתי שצריך קם ועומד בפרץ, אזי כל קהילתו תלך בדרכי מישרין. וכך היה בכל קהילות יהדות תימן יע"א. ונעלה מעשה אחד מיני ספור כיצד רב הנהיג קהילתו כמובא בספר תולדות הרשב"א (ח"א עמ' קי"ד) על הרב הראשי ואב"ד דקהילת שרעב הר"ר רצון מנג'מי זצ"ל:

איש אחד חדל לבוא לבית הכנסת להתפלל, קודם חשש מ"ו רצון בן עמרם אולי האיש חולה. לאחר שלושה ימים הלך לבקרו, כשבא הרב ראה את האיש סועד את לבו בתיאבון. בראות האיש את הרב קם מסעודתו לקבל פני הרב. נתן עליו הרב בקולו, אתה עווב את השכינה וקם לקבל פני בשר ודם? תמה האיש איזו שכנינה? בסך הכל סיר של בשר, ענה הרב. כתוב 'ויחוו את האלדים ויאכלו וישתו' מתי אדם יוכל להכיר את גדולתו של ה' בזמן שאוכל ושותה, אדם מכיר במיעוט ערכו, שאם לא יאכל פרוסת לחם או לא ישתה כוס מים עלול למות, וה' מספק לו את כל זה, ולכן אנו חייבים להודות לו ולברכו, וגם כשאדם אוכל ושותה יהיה לו כח לעבוד את ה' ולהתגבר כארי להתפלל ולקרית קרית שמע בטלית ותפלין בזמנם ובכוונה מלאה. דרך אגב, בני, אתמול שמעתי קריאה בבית הכנסת, "מדוע באתי ואין איש" אולי הכוונה אליך, אתה כל כך חשוב בעיני הקב"ה ששואל עליך? מה קרה? ענה האיש בהכנעה ובבושת פנים, רביו אין לי טלית, וגם התפלין נקרעו לי, ובכלל כבר ישנים מאד ואין בידי להחליפם באחרים. ענה לו הרב. בגלל זה ציערת לשכינה שמחפשת אחרריך? טלית חדשה אריגת יד תקבל עוד היום. והתפלין תן אותם ואתקנם. לא רבי, ענה האיש. התפלין חדשים, אבל אני בעל כח רב, והרצועות חלשות, ואני רוצה לקשור את עצמי חזק לפני הקב"ה. ענה לו הרב, רצועות חדשות מעור צואר של עגל אזמין לך עוד היום, ומאז ועד היום לא פסק מלהתפלל יום יום, ע"כ.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

תלמידי כיתה ב' שסיימו ללמוד על המשכן וכליו, נסעו לראות את תבנית המקדש וכליו במכון המקדשי, ומשם הלכו להתפלל בכותל המערבי

תלמידי כיתה א'
בהתרענונות
בטיילת, לאחר
סיום כמה
פרשיות

חכמי תימן

הרב שלום ב"ר יהיא חבשוש זצ"ל

נולד בשנת התקפ"ה. מכונה הרב שי"ח, מתלמידי הראב"ד ר' יוסף אלקארה ז"ל. גם שמע תורה מפי הגאון רבי יחיא בדיחי זצ"ל, ראש הישיבה הכללית ומח"ס "חן טוב". בצעירותו עמד בראשות הישיבה שהיתה בבית הכנסת "בית אלכוחלאני", ומשנת התרמ"ח נתמנה לראש הישיבה הכללית. תקופה קצרה שימש גם כדיין. שאלות רבות הופנו אליו מכל מכל מחוזות תימן, ועל כולם השיב תשובות ברורות ומלובנות. חיבר ספר "שושנת המלך", קיצור שו"ת "פעולת צדיק" של מהרי"ץ זצ"ל, עם חידושים והערות. וספר "קרבן תודה", ביאור רחב סביב ספר "מקור חיים" של מהרי"ץ בן יעקב זצ"ל.

נפטר בשנת ה'תרס"ה

התודה...

הברכה...

למורינו בן של קדושים, גוע תרשישים, רב ק"ק פעולת צדיק אלעד, הרב הגאון רבי משה רצאגי שליט"א אשר עינו ולבו בתלמוד תורה, ומגביר חיילים לתורה, ועתה הוציא לאור ספר אשר מענה 'בני משה' על הלכות שבת אשר הוא לבני העדה למאנרות. יהא רעוא שימלא ה' ביה כל משאלות לבו לטובה, ויזכה להמשיך לסיים חיבוריו במלואה, ולא תצא מתחת ידיו ח"ו שום מכשלה, והיו להורות עדת ה' הקדושה, אכי"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

בני ילדים / תלמוד תורה

"עטרת חיים"

ליבני תורה ק"ק תימן - אלעד
רח' הרא"ש 2 סניף: 03-9097022
בניית מסגרת תורה והאון תורה וישיבה ותיאום שליח
בניית תורה אלעד גמלי שליח

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצדוקה,
עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישום לשנת הלימודים תשע"ט

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה
לשנה"ל תשע"ט הבעל"ט
לגני הילדים גילאי 3-4-5
לכיתות התלמוד תורה

לרישום:
יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לסניף: 03-9097022

אין בררשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה